

24 hodin

Ostrý zvuk prehistorického budíku skončil s tichem. Sam se na něj unaveně podíval. Tenhle malý kovový předmět momentálně vztekle poskakoval po nočním stolku. Připomínal nějakého našťavaného běsního šotka. Pro Sama by vlastně bylo tak snadné se zvednout a zabránit všemu tomu otravnému rámusu, který právě začal. Snadné, a přesto ne.

Problém nebyl v tom, vykonat ten krátký pohyb, Sama ale momentálně zaměstnávalo příliš mnoho myšlenek.

Některé byly titěrné a nepodstatné, jiné pálily jako žhavík, co vyletí z ohniště a propálí nohavici u kalhot. Jeho povolání bylo rozhodně to nejčastější, co mu tížilo hlavu. Práce detektiva ho sice bavila, ale přinášela s sebou i řadu probdělých nocí.

Spánek se mu zas vyhýbal velkou oklikou. Občas mu přišlo, že si s ním snad hraje na schovávanou. Sam tuhle hru prohrával na plné čáře, a tak se stávalo, že velkou část noci trávil vysedáváním ve svém pohodlném zeleném křesle. Bylo to tak pro něj příjemnější, z povalování v posteli by ho jistojistě bolela záda. Přece jen si musel přiznat, že už není žádný mladík.

Cinkot nahradilo hlasité cvaknutí, a nastalo ticho. Sam se pomalu zvedl z křesla a došoural se k nočnímu stolku. Moc dobře věděl, že kovový rachot utichne, téměř ihned poté, co se spustí. Musel sám sobě přiznat, že na to i čekal. Jako by pro něj den začal, až když se ozve to hlasité *cvak*. Zvedl budík a nechal si ho ještě chvíli v ruce.